

Pòrtic

Xavier Rius Sant

Els altres són aquí

De Plataforma per Catalunya a Vox

Xavier Rius Sant

Els altres són aquí

De Plataforma per Catalunya a Vox

Pòrtic

Primera edició: gener del 2022

© Xavier Rius Sant, 2022

Drets exclusius d'aquesta edició:

Raval Edicions, SLU, Pòrtic

Av. Diagonal, 662-664

08034 Barcelona

www.portic.cat

ISBN: 978-84-9809-510-4

Dipòsit legal: B. 19.326-2021

Fotocomposició: Realització Planeta

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

SUMARI

1. El sopar de Nebrera, Garriga i Anglada. Lo líder soc jo!	11
2. Josep Anglada, segona força política de Vic . . .	17
3. El padró de Vic.	28
4. Anglada no ha llegit el seu llibre.	34
5. Xavier García Albiol a Badalona.	38
6. PxC, a prop d'entrar al Parlament	48
7. Municipals de 2011, PxC obté 67 regidors. Albiol alcalde	58
8. Eleccions generals 2011. Neix Tramuntana	67
9. L'atac de Stroika. La ultradreta pot matar	75
10. La ultradreta respon al procés. Blanquerna i Somatemps.	80
11. La crisi de PxC. Expulsió d'Anglada	89
12. El naixement de Vox	100
13. Programa electoral de Vox. Vidal-Quadras no aconsegueix l'escó	110
14. La ultradreta espanyola i europea cap a les eleccions del 2014.	115

15. Pegida, Estat Islàmic i crisi de refugiats	122
16. El Brexit i Trump	129
17. Vidal-Quadras deixa Vox. Eleccions andaluses i municipals del 2015.	133
18. Eleccions municipals del 2015. PxC s'enfonsa, neix Respeto	142
19. Cau Manos Limpias i Vox ocupa l'espai	151
20. Eleccions presidencials a França. Le Pen contra Macron	157
21. La ultradreta espanyola va fent.	161
22. Vox i Democracia Nacional contra el Procés ..	168
23. Moció de censura. Acte de Vox a Barcelona. Buxadé es despulla, Garriga es destapa	181
24. Intents de reorganitzar la ultradreta que arriben tard	188
25. Espanya deixa de ser l'excepció	196
26. Sánchez convoca eleccions generals un mes abans de les municipals i europees.	201
27. Les cent mesures de Vox per a la campanya electoral. Entra al Congrés amb 24 diputats . . .	208
28. Eleccions municipals, autonòmiques i europees	223
29. Resultats electorals. Vox fracassa a les municipals a Catalunya.	231
30. Vox dissol l'executiva de Barcelona i en la repetició electoral passa de 24 a 52 diputats . . .	242
31. Què fa la ultradreta clàssica? Buxadé passa ser el número dos de Vox	249
32. Estat d'alarma, la ultradreta treu profit de la pandèmia	256

SUMARI

33. Albiol recupera Badalona i condemnen Anglada a pagar	260
34. Moció de censura de Vox. Protestes per les restriccions	267
35. Vox al Parlament. Els altres ja són aquí	274
Índex onomàstic	283

EL SOPAR DE NEBRERA, GARRIGA I ANGLADA.
LO LÍDER SOC JO!

El 28 de juliol de 2009 ja feia més d'un any que la diputada al Parlament, Montserrat Nebrera, havia estat derrotada al congrés del Partit Popular de Catalunya en què va disputar la direcció a Alicia Sánchez-Camacho. Nebrera, tot i perdre, va aconseguir un 43% dels vots. Però no va acceptar de bon grat la derrota, i les seves relacions amb la direcció i la majoria dels diputats eren dolentes. A més, el PP li havia obert un expedient per unes declaracions en què criticava la ministra de Foment, la socialista Magdalena Álvarez, qüestionant la seva capacitat com a ministra, tot barrejant-ho amb el seu accent andalús, que va qualificar com «de chiste». El secretari general del PP andalús, Antonio Sanz, havia demanat que Nebrera dimitís o se l'expulsés del partit. A la Generalitat governava el segon tripartit, presidit per José Montilla. Quedava poc més d'un any de legislatura i Nebrera i la seva gent sabien que no anirien a les llistes del PP a les eleccions següents i buscaven un futur fora del partit.

El número 2 de la candidatura de Nebrera que va ser derrotada era Joan Garriga Doménech, membre de l'Opus Dei, secretari general de Fòrum Català de la Família i membre de la plataforma Dret a Escollir, que defensava un sector de les

escoles religioses més conservadores. Garriga tenia molt bones relacions amb el notari Santiago Gotor, també membre de l'Opus que s'havia postulat sense èxit per presidir el PP de Barcelona, i amb el llavors advocat de l'Estat Jorge Buxadé, assessor de Montserrat Nebrera al PP, el qual, de perfil públic baix, es movia des de feia anys en els cercles ultradretans de Barcelona. Els camins de Garriga i Buxadé es van creuar a primer curs de dret de la Universitat Abat Oliba, i des de llavors compartien amistat i inquietuds religioses i polítiques.

Nascut a Barcelona el 1975, fill de metge militar que també va fer de jutge a l'exèrcit, Buxadé va fer l'itinerari formatiu a la franquista Organización Juvenil Española (OJE), que després de la dictadura va continuar existint com a associació privada de lleure, mantenint la ideologia. Buxadé va començar com a *fletxa* als vuit anys, va ser *arquer* als onze i *cadet* als catorze. I va començar de *guia* als divuit, etapa que no va acabar. Va fer el jurament de «servir la meua pàtria i procurar la unitat entre les seves terres, d'honorar els que van morir per Espanya, estimar Déu i sentir la responsabilitat de ser espanyol». Va passar molts dissabtes a l'Hogar Navarra de l'OJE al carrer Llúria de Barcelona o fent activitats a la muntanya.

Buxadé, que amb 21 anys va entrar a l'Opus Dei, va anar de número 9 a les llistes de Falange Española Auténtica per Barcelona a les eleccions generals de 1996, i un any abans, a les eleccions al Parlament de Catalunya, va ser el número 7 a la llista de Falange Española de las JONS per Tarragona; unes participacions que va acceptar no pas perquè fos militant d'aquestes branques falangistes, sinó, en un cas, per fer un favor a uns amics que l'hi van demanar, tant a ell com a d'altres companys de l'OJE, per poder completar les llistes, i en l'altre, a petició d'uns oncles per part de mare, falangistes.

Buxadé coneixia bé Josep Anglada, president i fundador de Plataforma per Catalunya, partit xenòfob que el 2009, amb quatre regidors, era la segona força política de Vic. Precisament Buxadé, després de les municipals de maig del 2007, en què PxC va obtenir disset regidors a tot Catalunya, va fer a l'Auditori de Caixa Manlleu de Vic, un dissabte, una sessió intensiva legal adreçada a regidors i militants de PxC sobre com funcionen un ajuntament i un ple municipal, per tal que els nous regidors sabessin com actuar. Gotor col·laborava amb PxC fent a preu d'amic gestions legals i documents notariais, i assistia a actes del partit.

El fet és que, a començaments d'estiu del 2009, Buxadé, Joan Garriga, Santiago Gotor i el també militant del PP Miguel Ángel Chiquillo, que anteriorment havia estat a Juntas Españolas, van sondejar Josep Anglada sobre la necessitat d'ampliar Plataforma amb militants del PP nebreristes, i amb aquest increment de militància aconseguir que PxC entrés al Parlament al cap d'un any. Amb aquest objectiu van fer dos dinars amb Anglada, un a prop de Vic i un altre a Barcelona. Per entrar al Parlament calia un 3% dels vots a la demarcació de Barcelona, uns 100.000 sufragis. I quan un partit arriba a aquest 3%, obté dos o tres diputats directament. Es va fer veure a Anglada que Plataforma, que tenia regidors a la Catalunya interior i al Vendrell, no tenia grups a l'àrea metropolitana de Barcelona ni en altres ciutats, una implantació que li podia aportar aquest sector derrotat del PP. Sense vots a les ciutats, no entraria al Parlament.

En aquest punt, Anglada va rebre la invitació per anar a sopar a casa de Nebrera a Sant Just Desvern el 28 de juliol de 2009. No se li va plantejar com un intercanvi de punts de vista entre socis o amics, perquè Nebrera i Anglada no eren ni una cosa ni l'altra. I amb el fundador de PxC disposat a escol-

tar què volia Nebrera, que només podia ser una sortida política per a ella i altres afins a PxC, Anglada hi va anar acompanyat de la regidora de Vic Marta Riera, que exercia de secretària de Presidència, i del vicepresident de PxC i regidor del Vendrell, August Armengol. Nebrera encara no havia renunciat a l'escó al Parlament. Al sopar també hi van ser, a part de Nebrera i el seu marit, l'advocat Constantí Pera, Joan Garriga, Miguel Ángel Chiquillo i el notari Gotor. Buxadé, no.

La conversa va ser plàcida, sobretot al començament, bevent i menjant al jardí d'aquell xalet sota el turó de Sant Pere Màrtir, a l'extrem de Collserola. Nebrera, que va explicar la seva experiència al PP, no va deixar gens bé els companys de partit ni la direcció nacional que presidia Mariano Rajoy, ni tampoc el sistema de partits ni la llei electoral. Es va parlar de quan serien les eleccions catalanes, que segur que no guanyaria Montilla i no hi hauria tercer tripartit. Anglada va parlar de Vic, on hi havia massa immigració, massa musulmans, i dels regidors de Plataforma en diferents municipis. Es va parlar de projecte polític, d'un espai electoral que estava orfe, del control a la immigració i de més seguretat ciutadana, temes que havien de ser cabdals a les properes eleccions, i de la crítica a la classe política, que calia regenerar. De fet, Anglada ja utilitzava els plens municipals per desqualificar els altres partits i distanciar-se'n, amb termes com «casta política podrida» i una crítica al sistema de partits que Nebrera compartia. No es va fer cap negociació sobre les condicions perquè Nebrera entrés a Plataforma. Tothom tenia clar que si s'aconseguia el 3% a la demarcació de Barcelona entraven de cop dos o tres diputats, és a dir que si ella anava a la llista de PxC i s'aconseguia el 3%, Anglada i Nebrera estarien junts al Parlament. Però quan Gotor i Garriga van plantejar que, amb l'entrada de Nebrera i d'ells mateixos a PxC, seria bo que la

cap de llista fos Nebrera, atès que com a exdiputada tindria més projecció i arrossegaria el vot de votants descontents del PP, Anglada va interrompre taxativament: «Lo líder de la Plataforma soc jo!». Anglada no volia ni sentir parlar de la possibilitat que Nebrera anés de número u. Anglada i Nebrera, dos galls amb molt ego en un mateix galliner. Amb aquest desacord, i fent ja l'última copa, acabava el sopar. Per Anglada, si la condició perquè Nebrera entrés a PxC era deixar-lo a ell de segon, no hi havia res a parlar.

Quan el sopar es va filtrar a la premsa i Anglada va explicar que Nebrera demanava ser cap de llista de PxC, l'encara diputada va respondre que només havia estat una trobada amb Anglada i amb amics comuns per intercanviar punts de vista. I si bé Nebrera ja es buscarà un altre pla per tornar al Parlament, Joan Garriga i Miguel Ángel Chiquillo van entrar a Plataforma com a membres del Comitè Executiu, mentre que Buxadé i Gotor se'n van mantenir al marge, amb Buxadé continuant al PP. Montserrat Nebrera, que a finals d'octubre del 2009 va deixar el PP i va renunciar a l'escó, va crear un nou partit, Alternativa de Govern, amb el qual el 2010 va aspirar a la Presidència de la Generalitat. Tot i que Joan Garriga va marxar amb Anglada, el seu cosí, l'hispanoguineà Ignacio Garriga Vaz de Concicao, fins llavors militant del PP a Sant Cugat del Vallès, sí que es va sumar al partit de Nebrera. Ignacio, de 21 anys, estava acabant odontologia, estudis que en part sufragava el seu cosí Joan. Era catalanoparlant, molt educat i una mica tímid. També pertanyia a l'Opus Dei, i en abandonar el PP va manifestar la seva disconformitat amb la poca bel·ligerància de Mariano Rajoy davant la llei de l'avortament i el matrimoni homosexual. Ignasi o Ignacio Garriga acompanyarà Nebrera en la seva llista com a número 18, mentre que la seva nòvia, Violeta Prat, era la número 9. Tots

dos quedaran molt descontents amb la campanya de Nebrera, en veure el fals vídeo porno que va protagonitzar per captar l'atenció a la campanya electoral.

Ja tornarem a Nebrera amb motiu de les eleccions catalanes de 2010 en què PxC i Alternativa de Govern competiran. Ara anem a Vic, on Anglada, mig any després d'aquest sopar, rebrà de l'alcalde, Josep Maria Vila d'Abadal, un regal de popularitat que no esperava.